

der fra et Udvalgs Side fremsættes Forslag, der ere væsentlig afvigende fra den bestaaende Tilstand, finder jeg, at det er naturligt, at det er Udvalgets Pligt at motivere dem, og jeg tror heller ikke Andet, i det Mindste for det Mindretals Vedkommende, hvortil jeg hører, end at, hvor saadanne Forslag ere fremsatte, har der i Betænkningen været givet en fuldstændig Motivering. Naar derimod Forholdet er saaledes, at det er den høitærede Minister, der i sit Lovudkast fremsætter Forslag, som ere væsentlig forskellige fra det Bestaaende, saa synes det mig naturligt, at det er Ministeren, som motiverer dem, og at Udvalget ligeoverfor Thinget udtaler sig om, hvorvidt det finder de af den ærede Minister fremsatte Grunde tilstrækkelig overbevisende og fyldestgjørende. Det er dette Standpunkt, vi have indtaget. Den ærede Minister vil derfor maasse ikke undre sig saa meget over, at Forslaget om Landstormen, saavel naar man ser hen til selve Forslagets Indhold som til den Motivering, der er fremsat i Anmærkningerne, ikke har kunnet finde Tilslutning hos noget af Udvalgets Medlemmer. For Sundhedskorpsets Vedkommende maa jeg tillade mig at bemærke, at den høitærede Minister har misforstaaet den Rante, som vi have haft dermed. Det har slet ikke, som den ærede Minister formodede, været vor Hensigt at foreslaa Sundhedstropperne henførte under Forpleiningskorpset. Det er en rent administrativ Sag, hvad der har fundet Sted i de senere Aar, og vistnok fra alle Sider maa erkendes for fuldstændig hensigtsmæssigt, at Vægekorpsen har faaet en langt mere selvstændig Virksomhed end tidligere. Hensigten med vore Forslag er ikke i den Henseende at forpurre Noget eller lægge den høitærede Minister nogensomhelst Hindring i veien; men Hensigten er kun at hensejre Befalingsmændene, der skulle ansættes ved Sundhedskorpset, ligesom alle andre Befalingsmænd, til en bestemt Plads, til et bestemt Vaaben og stille dem paa en saadan Maade, at Stabslægen vel kan anvende dem, men uden at have den samme Befalingsret over dem som en Afdelingschef. Garnisonsparagrafen synes den høitærede Minister ikke om i den Skikkelse, hvori den er foreslaaet af Udvalgets Plural. Jeg skal i den Henseende kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det selvfølgelig ikke har været Tanken noget Dieblit fra Udvalgets Side, at Bestemmelsen om, at Garnisonsstederne skulde fastsættes ved Lov, skulde være paa nogensomhelst Maade til Hinder for, at Krigsministeren kunde foretage Detacheringer, naar som helst det var nødvendigt. Det har ogsaa været anerkjendt som rigtigt under den tidligere Ordning, at, naar der af militære eller andre Grunde har været Anledning til at foretage Detacheringer, det da har staaet Krigsministeren fuldstændig frit for at foretage dem, selv om de have været et Aar eller to. Det har f. Ex. været Tilfælde, at Rolding har

været belagt et Aar eller to med Garnisonen fra Randers, men at Randers desuagtet vedblev at være Garnisonsstedet. Det er ligeledes udtalt af den ærede Krigsminister, at han ikke fandt vort Forslag om Forstærkningen økonomisk eller administrativt heldigt eller taktisk gavnligt. Jeg vilde have fundet det naturligt, om den ærede Minister, idet han vil forandre det Bestaaende, havde motiveret, at hans Forslag havde de Egenheder, han ikke fandt i vort, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da det vil være for meget at gaa i Detaillen, men kun antyde, at det vil let ses, at, naar Forstærkningen stilles fuldstændig uafhængig for sig selv, er det meget naturligt og konsekvent, at den ærede Minister foreslaar Underofficerklassen besat med Oversergenter, forbi han vil faae Banfælgeligheder ved Forfremmelsesforholdene; men ved at underordne Afdelingen under Halvbrigaderne eller Regimenterne, vil man kunne ngies med Sergenter, idet de kunne stiftvis afgives fra de andre Afdelinger i den samme Garnison; og man kan, hvad der er det mest økonomiske, efter vort Forslag staae en bedre og fuldstændigere Anvendelse af Kræfterne, og vil derfor ikke behøve dem i saa stort Antal. Desuden kunne Dvæleslokaler, Kaserner, Depoter og den Slags Ting være fælles. Foraauidt den ærede Minister har berørt den taktiske Side af Sagen, da har det ikke været Udvalgets Mening noget Dieblit at forudsætte, at Forstærkningsbataillonerne skulle anvendes sammen med Linieafdelingerne i Krigstid. Derom ere vi fuldstændig paa det Rene; men heldigvis er det hos os som saa mange Steder Tilfældet, at vi i Aarenes Løb have Fred i længere Tid end Krig, og det er derfor meget naturligt, at man under Fredsforhold søger at anbringe Kræfterne der, hvor de fornøstigtvis kunne anvendes bedst og med mest Udbytte, dog saaledes, at det ikke derved hindres, at de iøvrigt i Krigstid kunne anvendes, hvor de skulle anvendes. Den høitærede Krigsminister har ogsaa stillet Forslag i denne Retning. Jeg skal saaledes erindre om, at han har foreslaaet en Artilleribrigade paa 4 Regimenter, men det er indlysende for Enhver, at Artilleriregimenter ikke nogensinde komme til at rykke i Felten eller til at staa i en Brigade, men hver for sig. Jeg finder et saadant Forslag meget fornøstigt i og for sig, men jeg gjør blot opmærksom paa, at det ikke er af Hensyn til Krigsforhold, men af Hensyn til Fredsformationen og til Sammenarbejdningen under Fredsforhold, at Artilleribrigaden er bleven foreslaaet. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Ingenieurerne, der deles i Sappeurer, Telegraf- og Pionerkompagnier. De komme ikke til at optræde paa Krigsfuepladsen som et samlet Regiment, men hver for sig; men derfor er det dog, — af Hensyn til Fredsuddannelsen, — meget forstandigt, at de ere ordnede i et Regiment, som den høitærede Minister har foreslaaet det. Vi